

Beszámoló

Először is a beszámolómat egy köszönetnyilvánítással szeretném kezdeni a Communitas Alapítvány fele, hogy ezekben a nehéz időkben is támogattak minket, fiatal művészeket. Óriási segítség volt, hogy kicsit el tudjunk indulni, elkezdjünk új reményeket táplálni a művészetek iránt.

Az én pályázatom a lakásszínház műfajára terjedt ki. Pontosabban egy olyan kísérletre, ami betekintést enged egy nálunk még kevésbé ismert színházi formába. Ehhez nekem szükséges volt egy helyszín bérlése, kellő bibliográfia megvásárlása, képzés kifizetése. Az összeg nagy részét egy kisebb lakásstúdió bérlése, felszerelése emésztette fel, de nagyjából sikerült olyan szintre hozni, ami képes lesz befogadni nézőket. Emellett természetesen a felajánlott összeg nagyban elősegítette a megélhetésemet is, hiszen a járvány egyik komoly hatása a munkahelyi bizonytalanság lett. Abban a hosszabb időszakban, amikor a fizetések jócskán megcsappantak, az ösztöndíj volt az, ami megélhetést és biztonságot tudott nyújtani. Kellő nyugodtságot az alkotáshoz. A helyszín berendezése mellett, az első produkció témája is megszületett. A téma mégpedig az, hogy milyen is férfinak lenni a mai világban különböző korosztályokban, kezdve az óvodától egészen az idős korig. Az előadás első része saját élményeket, történetek fog feldolgozni, míg a folytatás interaktív jelleget fog kapni. A látott gyerekből, fiatalból tud majd a néző egy felnőtt férfit formálni. Segítségül vettem Declan Donnellan újonnan megjelenő könyvét, a *Színész és célpontot*, több pszichológiai szakkönyvet, egy beszélgetést pszichológussal, illetve egy rövidebb színészképzést Szabó Attilával. A szöveg saját munka, a dramaturgiai utómunkában Győrfi Kata költő, dramaturg segítségét kértem.

A bemutató attól is függ, hogy a járványhelyzet mikor engedi meg, de a tervek alapján nyár eleje (június) tűnik a legkivitelezhetőbbnek.

Köszönöm a támogatást, hiszen így mélyebb betekintést nyerhettem a lakásszínház műfajába, képezhettem magam és elsősorban élhettem belőle.